No. 1891 Zaterdag 10 April 1920. 37ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag. Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
St. Elizabeths-gasthuis.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.— Afzonderlijke nummers fl. 0.15. Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Handelingen
DER
Eerste Kamer
OVER DE BEGROOTING VAN 1920 VAN CURAÇAO.

(*Zitting van 25 Februari 1920.*)

DE HEER VAN KOL. (*Vervolg.*)

Wat de Bovenwindsche eilanden betreft is het dringend noodig — de heer Kraus heeft er al op gewezen — dat de centrale regeering daar meer oog voor heeft. De Gouverneur heeft er een bezoek afgelegd; het was na 1882, toen de heer van den Brandhof er heen is geweest, de vijfde maal dat er een Gouverneur kwam; dus gemiddeld was er slechts om de 7 of 8 jaren een Gouverneur te zien. Reeds nu heeft het korte bezoek van den Gouverneur veel nut gesticht.

Vooral moet een einde komen — en het doet mij genoegen, dat ik daarin steun vind bij den heer Kraus — aan de verwaarloozing van de Bovenwindsche eilanden en ook moet er op die eilanden zelf een andere geest komen.

Eenige jaren geleden heb ik er op aangedrongen de notulen van de raden van politie voor ons ter inzage te leggen: jaarlijks kunnen wij ze op de griffie raadplegen en ik heb van die gelegenheid steeds trouw gebruik gemaakt. Ik zou verder willen gaan — die perzik smaakt naar meer — en willen vragen ook de handelingen van den Kolonialen Raad ter inzage te leggen op de griffie en tevens enkele exemplaren te verspreiden onder de leden, die daarin belangstellen.

Ik wil thans een korte bloemlezing geven, waaruit men kan opmaken, vooral voor de Bovenwindsche eilanden, hoe de Regeering daar thans wordt uitoefend.

Aruba. Enkele vergaderingen; op 13 Januari 1919 werd de hoop uitgedrukt, dat men een begin zou maken met de verbetering van de Paardenbaai, waarover ik zooeven sprak en dat nu weer van de baan is geschoven, zoodat men er nog lang op zal moeten wachten. De leden dezer raden van politie, die toch, hoe gebrekkig ook, een soort vertegenwoordigende lichamen vormen, moeten bidden en smeeken om inzage te krijgen van de handelingen van den Kolonialen Raad en om een blik te werpen in het *Koloniaal Verslag*, welke blijkbaar bij den gezaghebber liggen, bij wien die menschen echter slechts aarzelend binnendringen. Personen, die met een deel der regeering zijn belast, krijgen dus niet eens inzage van hetgeen omtrent hun eiland is beslist.

Nog erger is, dat op de Bovenwindsche eilanden de landraden den eed van trouw moeten afleggen aan wetten, die zij niet kennen en ook niet kunnen lezen, omdat zij in het Hollandsch zijn geschreven.

Op St. Martin is een vrij krachtige oppositie ontstaan tegen het feit, dat op het hoofdeiland over het lief en leed van hun eiland wordt beslist. Die eilanden hebben weinig punten van gemeenschap: een verschillende taal, een verschillenden godsdienst en verschillende bestaansmiddelen. Voor het werk dat er te doen valt, worden vaak jonge ambtenaren te Curaçao daarheen gezonden, bij wijze van gunst of gratie aangewezen, doch die weinig belangstelling toonen voor de eilanden.

Het huidige kiesrecht dagteekent uit den tijd der slavernij. De gezaghebber zeide in een van de vergaderingen der raden van politie — hij drukte zich parlementair uit — „dat de kiezers misschien omkoopbaar waren". Men heeft slechts twee landraden, maar waarom niet een zestal genomen? Uit de verschillende categorieën der bevolking kan men alsdan trachten een vertegenwoordiger te vinden. Als men in de vergaderingen van de raden van politie aan den gezaghebber zijn oordeel vroeg, zweeg hij of zeide hij alleen dat hij slechts mededeelingen deed aan den Gouverneur. Wat komt onder dergelijke omstandigheden terecht van gedachtenwisseling en onderling overleg?

Eenmaal over St. Martin sprekende wil ik mij ook met een enkel woord aansluiten bij de poging van den geachten afgevaardigde uit Noordholland om de primitieve zoutpannen te verbeteren. Ik heb ze in vorige jaren bezocht en zij zijn het best te vergelijken met die van de oude Romeinen onder Caesar: beter zijn ze niet. Men zal er op den duur toe moeten overgaan op Bonaire of op Aruba, dat zich er uitstekend toe leent, een modelzoutpan in te richten, waarbij men allerlei onderzoekingen kan doen, de zoutbereiding kan verbeteren en deze dan wel degelijk loonend maken.

Wat St. Eustatius betreft, is het werkelijk humoristisch de verslagen van de vergaderingen der raden van politie te lezen. Zij hadden ruzie met den gezaghebber. Op 27 Januari is niemand verschenen en zat de gezaghebber alleen. Op 28 Januari werd een nieuwe vergadering belegd en er kwam geen landraad, maar er werd een nota gezonden van den heer Mussenden, die begon met te protesteeren, dat hij een Hollandsche begrooting onder zijn oogen kreeg en een Engelsche vertaling vroeg, opdat hij haar kon inzien, begrijpen en er over stemmen.

Maar in die nota stond in het Engelsch niet minder dan dit:

„alle woorden van haat, van walging en van verachting, te vinden in de dialecten van alle talen der wereld, zijn onvoldoende om mijn weerzin uit te drukken over de onwaardige handelingen van en uitdrukking te geven aan mijn haat tegenover den gezaghebber."

Den vijfden April kwamen de landraden wel: zij hadden een spoedvergadering aangevraagd, wellicht met een nevenbedoeling en toen zijn zij er toe overgegaan om den gezaghebber te mishandelen, waarvoor zij door den raad van justitie zijn veroordeeld tot f 300 en f 400 boete. Kort daarna moest er een verkiezing plaats hebben en toen werd dezelfde man van die brutale nota herkozen met 23 stemmen, waartegenover stonden 21 blanco's. Moet dus zulk kiesrecht niet worden verbeterd en het aantal landraden uitgebreid, opdat een betere vertegenwoordiging worde verkregen?

Ik hoop, dat de Minister mijn opmerkingen ernstig zal overwegen en vooral zijn aandacht zal schenken aan de Bovenwindsche eilanden. Daar bestaat een beweging om te vormen een soort eigen kolonie rechtstreeks onder Nederland, maar er is ook een vrij sterke beweging tot afscheiding van Nederland en het hijschen der vlag van Amerika. Die menschen zijn echter als kinderen te leiden en men heeft reeds alleen door het bezoek van den Gouverneur in deze een aanzienlijke verbetering gekregen. Ik hoop tevens dat de Minister zal zorg dragen, dat de Bovenwindsche eilanden niet langer worden verwaarloosd, door ze op eenvoudige manier rechtstreeks van uit Nederland te beheeren. En ik hoop verder, dat een algemeene herziening van het Regeeringsreglement niet de kapstok zal zijn om dit alles weer op de lange baan te schuiven. Daarom heb ik met genoegen gezien, dat in verband met het volgende wetsontwerp nº. 32: „Wijzigingen van het Regeeringsreglement voor Curaçao," ook van andere leden een krachtige aandrang is uitgegaan tot hervorming van den Kolonialen Raad en verbetering van de samenstelling der raden van politie.

(*Wordt vervolgd.*)

Het Instituut der Hulponderwijzeressen
in het wetsontwerp van Minister de Visser.

II.

De bestrijders van het instituut der hulponderwijzeressen zijn in twee categorieën te verdeelen: de actieve en de passieve. We willen geen politieke beweegredenen onderstellen, maar constateeren, dat de actieve bestrijders vèruit het meest bij de linkerzijde worden aangetroffen.

De passieve bestrijders, de onverschilligen, behooren voor het grootste deel tot het Katholieke en Christelijke kamp.

Natuurlijk is de scheidingslijn ook hier niet met juistheid te trekken.

Zoo tellen we b. v. den vrijzinnigen ZERNIKE, den „geleerden" Zernike, zooals professor Casimir

Van ongebondenheid en heilige banden.

II.

Verkade was dus Katholiek geworden, niet om menschelijke beweegredenen, niet om zijn aesthetische verlangens te kunnen bevredigen — al vond zijn kunstenaarsziel haar hoogste bevrediging in de eeuwige schoonheid —, maar getrokken door Gods genade, die hem geen oogenblik losliet, maar die aandrong op zijn sterke ziel, gedurig — gelijk de golven dringen tegen de kusten. En onder dien gedurigen genadeaandrang zocht zijn zoekend verstand naar de éénige waarheid, die hij alleen vond in de Katholieke Kerk, waar men „bijna alles kan terugvinden wat men vroeger hoogschatte en liefhad en bovendien nog veel nieuws en schoons ontdekken, wat hem een bron van voortdurende verrassing en vreugde zal wezen." Daar vindt de bekeerling, „aansluiting bij de krachtcentrale der bovennatuurlijke wereld. „De waarheid zal hem vrij maken," (Joh. VIII; 32); 't goede zal het kwade langzamerhand verdringen, en de liefde voor de reinheid zal zijn geestelijk oog scherpen voor den blik in de Oneindigheid."

Maar het genade-werk zou in hem voltooid worden. Want wel was de geweldige overgang in zijn leven tot stand gekomen, na ernstige voorbereiding, doch het kwam er nu op aan als Katholiek te leven, den ouden mensch onder bedwang te brengen en het pas-ontloken geestelijke leven te ontwikkelen en te versterken. En God overstroomde hem met een vloed van heilige genaden, zooals zoo dikwijls gebeurt bij nieuwbekeerden, want „God wil de nog wankelbare zielen aan zich ketenen."

Na zijn bekeering trok Verkade zich terug in een Franciscanerklooster te Fiesole (Italië), om daar in rust en stilte en meditatie zijn heilig geloof te verinnigen. „In de religieuse atmosfeer van het klooster, zoo verhaalt hij zelf, gedijde mijn ziel wonderbaarlijk. Een nieuw leven was voor mij begonnen, het leven met en in God". „Iemand was tegenwoordig. Hij was om mij heen. Hij was in mij. En als ik opstond en wegging, dan ging Hij met mij mee; en stond ik stil, dan wachtte Hij op mij. Wat ging het bidden makkelijk, en hoe zalig was het mij te moede! Ik werd verzadigd...... geliefkoosd. (Is. 66.) De tijd der verliefdheid in God, die op iedere ernstige bekeering volgt, was aangebroken, de tijd van verliefdheid met zijn zalige vreugden en kinderachtige, maar schrikkelijke angsten, met zijn edelmoedige overgave en zijn weekhartig zich terugtrekken in zich zelf. Ja, 't was een onschatbaar geluk, om eenige maanden ongestoord voor God en zich zelf te leven, zijn ziel met rustige overwegingen, gebeden en lectuur te kunnen voeden. Het was een verrukkelijke tijd, die lente van den eersten ijver, dat tijdperk van trouwen omgang met het Hoogste Goed. Nog altijd kijk ik er op terug, als op een eersten verlovingstijd, wanneer de liefde in bloesem prijkt en bevrucht moet worden tot wasdom in geduld en trouw, opdat de liefde vrucht zal dragen, en haar vrucht blijven mogen, nadat de mooie bloesems afgevallen zijn."

Na deze periode van diepe vergeestelijking ging Jan Verkade wederom de wijde wereld in. Over Beuron — waar hij den machtigen invloed onderging van den prachtigen liturgischen eeredienst der Benedictijnen en van de hoogideale kunstopvatting van Dom. Desiderius Lenz — kwam hij in November 1893 terug in Holland bij zijn ouders. Ontroerend-mooi is de beschrijving van de ontmoeting met zijn moeder. (p. 250-253.)

Maar al werd hij ook thuis niet lastig gevallen om zijn overgang tot het Katholicisme, toch gevoelde hij zich hier als een vreemdeling. Hij had een hooger heimwee. Na enkele maanden verliet hij dan ook het ouderlijk huis, om een reis te te ondernemen naar Kopenhagen, waarheen hij uitgenoodigd was door zijn vriend en medebekeerling Mogens Ballin. Hier kwamen beide vrienden in aanraking met Johannes Jörgensen, die in deze dagen ook zocht den „weg naar het Licht" en op wiens bekeering zij een grooten invloed hebben uitgeoefend. Toen werd ook de grondslag gelegd voor Verkade's kloosterroeping. Zelf deelt hij ons dit mede in oprechten eenvoud.

Ballin had een Verkade-tentoonstelling georganiseerd. Gevolg was dat Verkade in aanraking kwam met allerlei kunstenaars en nieuwe vrienden maakte. In het toenmalig stadium zijner geestelijke ontwikkeling ontstond echter door dit drukke verkeer met de groote wereld meerdere malen ernstige tweestrijd in zijn ziel, die hem soms diep ongelukkig maakte.

„Ik was geestelijk nog een jonge planting of liever gezegd een boom die nog voor kort in andere aarde was overgepoot. Maar de verstrooiingen brachten groote droogheid. Wel was ik niet bang voor mijn leven naar den geest, want ik stond vast in 't Geloof, maar ik was bang geen of weinig vruchten te zullen dragen. Dikwijls kwam ik mezelf voor als een verrader en trouwelooze. Dit gevoel van trouwloosheid overviel me zekeren dag met vernietigend geweld." 't Was na een avondpartijtje, welke veel geleek op „een schuttersmaaltijd van Frans Hals". Om twee uur 's nachts kwamen Verkade en Ballin thuis. Toen begrepen zij aan welke lichtzinnigheid zij zich hadden overgegeven. „C'est dégoutant...... nous avons bu sans soif et mangé sans faim"...... „Toen ik alleen was, aldus zegt Verkade, wierp ik mij op de knieën en zocht „den draad naar boven" weder aan te knoopen. Den volgenden ochtend was echter het knagende gevoel van ontevredenheid met me zelf niet geweken. Het dreef me 's middags naar de kerk, waar ik lang bleef. Ik was heelemaal alleen met het Allerheiligste, en zocht weer naar innige vereeniging met het Hoogste, Beste en Schoonste, terwijl ik diep tot mij zelf inkeerde. 't Was niet vergeefsch. Heilige vrede druppelde in mij neer, en verspreidde zich langzaam in mijn binnenste. Ik werd weer „vrij". En nu steeg in mijn hart het verlangen op, mij heel en al aan God over te geven, Hem mijn vrijheid te schenken om „vrij" te blijven. Met grooten aandrang bad ik God, mij de plaats te toonen, waar Hij wilde dat ik Hem dienen zou. Daarna ging ik naar den Jezuieten pater Esser en biechtte... Zoo rijpten midden in de groote stad mijn kloosterplannen".

In den ochtend van 26 April 1894 verliet hij Kopenhagen en reisde, over Berlijn en München, naar Beuron, „vervuld van de gedachten aan het mooie kloosterleven". Nog in hetzelide jaar werd Jan Verkade als novice opgenomen onder de Benedictijnen van Beuron, waar hij overgelukkig werd. En wie thans een bezoek brengt aan de wereld beroemde Beuroner-abdij, wordt daar ontvangen door een slanken ascetischen monnik, die u met een vriendelijken glimlach vertelt van de Benedictijnsche pracht. Die monnik is Dom Willibrord Verkade.

***

Zie hier een korte samenvatting

hem noemt, en den bekenden Nederlandschen paedagoog Dr. GUNNING tot de warmste voorstanders van het instituut. Zernike, b v wil de hulponderwijzeres niet enkel in de twee maar in de drie laagste klassen der lagere school !

Als motieven der bestrijding gelden, dat het instituut der hulponderwijzeressen schade zal doen aan het prestige van 't ambt, dat men minderwaardige krachten in de school gaan halen, een soort kindermeisjes, zooals men ze smalend heeft genoemd. We wezen er reeds op, dat van minderwaardigheid geen sprake kan zijn. En daarom is het zoo jammer, dat de naam „hulp onderwijzeres" is gekozen. Die toekomstige hulponderwijzeres toch in het geheel geen hulp — sloofje — van het overige personeel, in den gewonen zin, maar een zelfstandige leerkracht van een *anderen* aard dan deze. De onderlinge verhouding is te vergelijken bij die van krachten bij het lager tegenover die bij het middelbaar onderwijs. En als de hulponderwijzeres om haar jeugd „kindermeisje" moet heeten, dan had men die benaming óók moeten geven aan de duizenden leerkrachten in den lande, die precies als zij even eens op 18-jarigen leeftijd de school binnentraden.

Een motief van veel ernstiger aard is het financieele. Men vreest, dat de hulponderwijzeres de salarissen zal drukken. We vernamen het bij herhaling uit den mond van allerlei onderwijzers. De hulponderwijzeres krijgt een geringer salaris — *te* gering zouden we den Minister willen zeggen —, haar studie is minder breed, de toevoer kan dus groot zijn.

En juist dát wil men voorkomen. Wordt het instituut der hulponderwijzeres uit de Wet geweerd, dan is door de langdurige opleiding der toekomstige onderwijzers en door de hooge eischen, die hun op de examens zullen worden gesteld, binnen afzienbaren tijd een groot tekort aan leerkrachten voor de lagere school te verwachten.

Dit is juist, wat velen wenschen. Ze stellen, waarlijk niet voor hun genoegen, maar door den nood gedwongen, zuiver de kwestie van vraag en aanbod. Het tekort aan onderwijzers moet op zijn beurt een middel zijn, om den Wetgever te dwingen, de salarissen beduidend te verhoogen. We kunnen ons best in deze taktiek indenken. De onderwijzeres-salarissen zijn bij den huidigen zeer hoogen levensstandaard inderdaad veel te laag. Dit geldt voor de heele linie, niet 't minst voor de leden van het schooltoezicht.

Dit in 't voorbijgaan. 't Moest niet vóórkomen, dat een opvoeder van het toekomstig geslacht, die toch een zekeren stand heeft op te houden, die veel studeerde en bleef studeeren, karig betaald wordt en vaak in salaris ver achterstaat bij een of ander kantoorheer of beambte, met veel minder gewichtige taak en veel minder gestudeerdheid.

Maar wat heeft in den grond der zaak salarisactie met het instituut te maken ? Is het niet jammer, dat daaraan een kinderbelang wordt opgeofferd ? Want het instituut der hulponderwijzeressen **is een kinderbelang,** zooals we nader- hopen aan te toonen.

De actieve voorstanders van het instituut zijn paedagogen van onafhankelijke positie als Dr. GUNNING, Dr. BAVINCK, ZERNIKE, OOSTERLEE, NABUURS e. a., Christelijke leerkrachten als CONSTANCE (zie het Christelijk schoolblad : „Onze Vacatures") en religieuzen.

De laatsten zijn in verhouding talrijk, zóó talrijk, dat een comité van actie tegen het instituut voor het werken van „zekere zijde" waarschuwde.

De religieuzen worden dan toch ook door eigen belang gedreven, hoor ik opmerken. Want het instituut der hulponderwijzeressen heeft voor hen, met name voor de „Zusters" onmiskenbare voordeelen.

Ware het zoo, het zou te begrijpen zijn. Religieuzen mogen ook voor hunne belangen strijden ! En de Staat, die zooveel aan het Bijzonder Onderwijs heeft goed te maken, heeft dit 't eerst en 't meest te doen aan de religieuzen-onderwijzers, die het leed in de lijdensperiode van het Bijzonder Onderwijs ook het eerst en het meest hebben geleden.

Maar het is *niet* zóó ! De Congregaties denken er niet aan, hare belangen zwaarder te doen wegen dan de belangen van het schoolkind. En ondergeteekende, zelf religieus, zette geen hand op 't papier om het instituut der hulponderwijzeressen te verdedigen, als belangenmotieven hem moesten drijven.

Want belangenkwesties vertroebelen de zaak. Onbevangen moet worden geoordeeld en de vraag zuiver gesteld : *Is het instituut der hulp onderwijzeressen in het belang of in 't na deel van ons onderwijs* ?

En dan is het mijn diepe overtuiging die me doet zeggen : **dat instituut is van groot paedagogisch belang.**

En wel om de volgende redenen :

Vooreerst krijgen de 1ste en 2de klassen met de „hulponderwijzeres" een veel betere, meer practisch onderlegde leidster dan tot nu toe het geval kon zijn. Ik meen dit in mijn eerste artikel wel te hebben aangetoond.

Gezegd wordt, dat het zoo jammer is, dat de „hulponderwijzeres" geen talenkennis zal hebben, en daardoor niet in staat zal zijn, vakliteratuur in de moderne talen te lezen. Stilzwijgen wordt dan ondersteld, dat ze bij voldoende talenkennis naar paedagogische werken zal grijpen.

Ondergeteekende staat daar eenigszins sceptisch tegenover. Op grond van ervaring. De onderwijzers, die zoo bijzonder gebrand zijn op buitenlandsche vakliteratuur, of, nog erger, die de Nederlandsche paedagogische werken gelezen hebben, zijn niet zoo bijzonder talrijk !

Intusschen zou ook ondergeteekende het toejuichen, dat de onderwijzeres van het voorbereidend onderwijs boeken als : *„L'éducation progressive"* van MAD. NECKER DE SAUSSURE e. d. in het origineel kon lezen. 't Is echter een detail-kwestie. Er is niets tegen, dat op de kweekscholen voor hulponderwijzeressen moderne talen worden onderwezen, als het dan maar vrij kon blijven van alle schoolscheid.

Ten tweede zal de **„onderwijzeres" een kracht zijn, die in de tweede laatste Klassen blijft.** Ze kan niet anders, want hare bevoegdheid reikt niet verder dan het voorbereidend onderwijs. De „hulpon derwijzeres" zal dus een groote practische ervaring opdoen. Elk jaar bekwaamt ze zich meer en meer voor hare taak, en elke nieuwe cursus plukt de vruchten van de ervaring in de voorafgaande jaren opgedaan.

Ook is het mogelijk, bij het stelsel der „hulponderwijzeres" het opschuivingssysteem toe te passen : de onderwijzeres der 1ste klasse gaat met hare leerlingen mede naar het tweede leerjaar ; ze werkt dus het aanvankelijke lezen en rekenen, het technisch schrijven volledig af.

Niemand zal het groote paedagogische voordeel hiervan voor het onderwijs, maar nog meer voor de opvoeding onderschatten.

Bij het vigeerende systeem is het heel anders ! O ja, men huldigt de theorie die zegt, dat de beste leerkrachten in de laagste klassen moeten staan, maar in de praktijk laat men zoo vaak die theorie zwemmen !

Er zijn gunstige uitzonderingen ! Maar het komt in de praktijk toch veel, te veel voor, dat de jongste krachten in de aanvangsklasse geplaatst worden. En dat ze er *blijven* is zeer zeldzaam. Velen hunkeren en solliciteeren al heel spoedig naar een hoogere klas ; ze voelen zich niet zoo bijzonder op hun plaats bij de allerkleinsten; een gevolg van hun verkeerde kweekschoolopleiding! En de vrees is gewettigd, dat hun aantal zal toenemen, wanneer in de laagste klassen onderwijzers komen te staan volgens de nieuwe wet, en die dus in hun mars zullen hebben, wat het nieuwste examenprogram van hen heeft gevorderd.

Ook is het hoofd der school heel dikwijls verplicht, aan een goede kracht, die in de aanvangsklasse geplaatst is, een hoogere klas op te dragen, omdat hij daar volstrekt noodig is.

Het instituut der „hulponderwijzeressen" maakt aan dat alles een einde.

Hiermede zijn de voornaamste onderwijsredenen die voor het instituut der hulponderwijzeressen pleiten, opgesomd.

Ze gelden natuurlijk oók voor **„hulponderwijzers".** Er is geen steekhoudende reden aan te voeren, die mannen moet doen uitsluiten. Uitsluiting van mannen zou ook zeer onbillijk zijn tegenover onderwijsgevende kloosterlingen, die geen dames in hun twee laagste klassen kunnen plaatsen. Te hopen is het daarom, dat de Minister zijn voorstel in dezen zin zal wijzigen.

De redenen van **zedelijk-vormenden aard,** die voor het instituut der „hulponderwijzeressen" zijn aan te voeren, hopen we te ontwikkelen in een slotartikel.

Maastricht, 10 Februari 1920.

A. VINCENT.

De Eerste Kamer over Curaçao.

II.

Wij hebben een misrekening gemaakt.

Toen we 14 dagen geleden onze bespreking begonnen van het *Voorloopig Verslag* en de *Memorie van Antwoord* hadden wij niet verwacht, dat de *Handelingen der Eerste Kamer* over onze begrooting ons zoo spoedig zouden komen verrassen.

Onze verdere bespreking heeft nu echter ook dit voordeel, dat wij beiden kunnen bezien in het licht dat van deze *Handelingen* uitgaat.

Aan hetgeen in ons eerste artikel over het *Hoedenstroo* is gezegd, heeft de Heer VAN KOL nog wat meer kracht bij gezet.

In zijn antwoord (dat we de volgende week zullen publiceeren) zegt de Minister dat : „Van eenige tekortkoming dienaangaande aan de zijde van het Koloniaal Bestuur (van Curaçao ?) is mij tot dusver niet gebleken." — Natuurlijk niet, want daar schuilt de fout ook niet, maar wel bij het Departement van Landbouw in Suriname.

Onmiddelijk in aansluiting met de hoedenindustrie bespreekt zoowel de Heer VAN KOL als de Minister de *Struisvogelteelt*.

Twee jaren geleden heeft het eerst de Heer BULTEN in de 2e Kamer en ook nu de Heer VAN KOL een krachtig pleidooi gehouden tot financieelen steun aan het struisvogelpark *Albertina* alhier.

Vooral ten gevolge van den oorlog en de droge jaren heeft dat struisvogelpark zeer moeielijke jaren doorgemaakt en een leelijke knak gekregen. Doch het wil ons voorkomen, dat deze inrichting getoond heeft wel degelijk levensvatbaarheid te bezitten.

Bewijs genoeg reeds, dat de 6 dieren waarmede het park in 1912 of 13 begon, nu reeds vertienvoudigd zijn en dat de vogels zoowel het klimaat als de kost van ons eiland best verdragen. Het park is een attractie voor den vreemdeling, de prachtige veeren kunnen op den duur een belangrijk uitvoerartikel worden uit onze kolonie. Daarom zouden wij het ten zeerste betreuren, soo die inrichting uit gebrek aan fondsen zou moeten ophouden te bestaan. Om die redenen zouden wij een subsidie of renteloos voorschot, om de Maatschappij over die moeielijke jaren heen te helpen, wel gemotiveerd vinden.

Doch daar zijn bij dit pleidooi in de Staten-Generaal argumenten gebruikt, die den toets der kritiek niet kunnen doorstaan.

De Heer van Kol begon zijn pleidooi aldus :

„Een andere industrie, (welke evenals de hoedenvlechterij, waarvan ik met genoegen bedenk, dat die — nadat er jaren geleden reeds op is aan gedrongen — ten slotte in het leven is geroepen en die ook, al zij het op bescheiden schaal, aan enkele duizenden menschen een behoorlijk inkomen verschaft), is de struisvogelteelt."

Wij hebben hier voor meerdere duidelijkheid dien langen tusschenzin tusschen haakjes gezet. Want dat was wèl noodig, omdat die vele tusschenzinnetjes vele lezers het spoor hebben bijster gemaakt, die na vluchtige lezing den indruk kregen, alsof reeds nu aan duizenden menschen *door de struisvogelteelt* een behoorlijk inkomen verschaft werd. Die duizenden menschen hebben alleen maar met de *hoedenindustrie* dat behoorlijk inkomen verworven.

Doch in zijn liefde voor de struisvogels maakt de Heer van Kol zich aan schromelijke overdrijving schuldig.

Het is niet alleen een utopie, maar een groote dwaasheid, een onmogelijkheid, eenvoudig belachelijk, wat hij van de struisvogelteelt zegt : „Dit bedrijf kon zulk een goede bron „van welvaart *voor de bevolking* wor„den. *Naast geiten en schapen kunnen „tal van kleine lieden daar struisvogels „telen,* waardoor zij op een bruto „opbrengst kunnen rekenen van ge„middeld f 150 per vogel per jaar."

Zelfs de grootste optimist, die onze kolonie van nabij rent, zal om die woorden hartelijk lachen.

Wij willen nog niet eens aannemen, dat die kleine landbouwer zich op de *teelt* van de struisvogels zal gaan toeleggen, maar alleen dat hem één struisje ter opvoeding wordt toevertrouwd.

Die kleine landbouwer heeft nu 4 á 5 geiten en wat kippen, die hem aan onderhoud *niets,* absoluut *niets* kosten. Wat die dieren overal rondom zijn woning en wat verder van huis kunnen machtig worden, daarvan leven zij. Vinden zij niets, wel, dan gaan ze dood. als hij ze niet bijtijds geslacht of verkocht heeft.

Waar zal die kleine landbouwer vooreerst het geld van daan halen, om zoo kostbaar dier te koopen, die zooals ons ter oore kwam bij hun komst in deze kolonie elk een waarde van 5 á 600 fl vertegenwoordigden ?

Voor dien prijs zou hij een heele kudde melkkoeien kunnen bekomen, die hem (altijd volgens Curaçaosche idéeën) evenmin iets aan onderhoud kosten. Maar kom daar eens om bij die kieskeurige struisvogels, die geregeld met alfalfa en maïs enz moeten gevoed worden.

De Heer VAN KOL heeft het artikel van Dr. TH. LENS in afl. 7 van de *West-Indische Gids* gelezen over *de Struisvogelteelt op Curaçao.*

Welnu juist uit dat artikel blijkt zonneklaar, dat de jonge vogel zeer moeielijk in het leven te houden is, een zorgzaam toezicht vereischt, dat de groote vogels echte vechtersbazen en zeer gevaarlijke kostgangers zijn, binnen een omheinde ruimte moeten gehouden worden, enz. enz. Allemaal eischen, waartegen de kleine landbouwer onmogelijk is opgewassen.

Zelfs geen enkele plantagehouder denkt er aan of zou het durven wagen zich op de teelt dezer vogels te gaan toeleggen. Wij zouden het ook geen hunner durven aanraden, wanneer hij niet kapitaalkrachtig is, geen degelijke vóórstudie van de levenswijze dezer vogels en geen praktische leertijd op *Albertina* gemaakt, en ook het prepareeren der veeren voor export niet heeft leeren kennen.

Wij bewonderen de zeldzame energie, durf en wetenschappelijke kennis van kapitein LENS, om een vogel uit Afrika, waarvan in onze kolonie niet meer dan de naam bekend was, op onzen dorren bodem over te brengen en hier in grooten getale te doen acclimatiseeren. Doch diezelfde ondernemingsgeest en Ausdauer hebben wij nog bij geen enkelen Curaçaoschen planter kunnen opmerken.

Hoeveel planters zijn er op Curaçao, die hun rundvee krachtvoer geven, of zelfs tijdens de droogte met voer, uit Amerika geïmporteerd, trachten in 't leven te houden?

Waar wordt in den drogen tijd de plantage geïrrigeerd, om groen voeder te cultiveeren voor het rundvee ? Op verschillenden plantages in het benedendistrict zijn nu reeds bijna alle koeien gestorven uit gebrek aan voedsel.

Zouden zulke plantagehouders in staat zijn met succès struisvogels te kweeken ?

Berichten uit de Kolonie.

De Red D. line.

Naar wij vernemen, heeft de Red D. line reeds twee nieuwe stoomschepen van veel grooter type dan de bestaande booten, op stapel staan, ieder van ± 5000 ton, die misschien reeds over 6 maanden in de vaart kunnen gebracht worden.

Voedselvoorzienning.

Van betrouwbare zijde werd ons dezer dagen medegedeeld, dat de voorraad mais op het oogenblik op ons eiland aanwezig, uiterst gering moet zijn. De reden daarvan zou zijn, dat Venezuela zijn mais liever uitvoert naar elders, o. a. naar Porto-Rico, waar zij hoogere prijzen voor haar product kan maken. Wij geven dit bericht zooals het ons ter oore kwam. Daarmede in strijd dunkt ons een publikatie in *El Boletin Comercial,* waarbij het Hoofd van het *Bureau der Voedselvoorziening* alhier een partij van ± 500 zakken gele mais bij kavelingen van minstens 10 zakken à 21½ cts. per KG. ten verkoop aanbiedt.

De CORONIA vergaan.

Volgens berichten in *El Boletin Comercial* van Woensdag is de *Coronia* Maandag 5 April op de kust van Paraguaná vergaan. De *Coronia* was de vorige week tegelijk met de *Estelle* op Aruba, en was op reis naar Vela de Coro. Vergissen wij ons niet, dan was de *Coronia* vroeger eigendom van de Heeren CRAANE en HERRERA op Bonaire, en sedert 't vorig jaar verkocht aan den Heer HERVE op Martinique. Bij de schipbreuk is de kapitein, een Noor, en een matroos van Martinique verdronken. De rest van de kosmopolitische bemanning, een Engelschman, 2 Curaçaoenaars, 2 van Martinique wisten zich te redden en zijn in Vela de Coro aangekomen.

Voetbalmatch.

De aangekondigde match van den 2e Paaschdag is weer voorbij. Als de scheidsrechter om half vijf fluit begint de voetbalkamp en iedereen is verrast, als *„Jong-Holland"* reeds na 'n paar minuten bij *„Sarto"* doelpunt. 't Minder goede samenspel en de sterke wind zijn zeker oorzaak geweest, dat ze geen resultaat zagen van hun opgebrachte ballen. 't Spel van *„Jong Holland"* was doorloopend geanimeerd, maar toch vermochten zij niet, nogmaals 'n gooltje te maken. De stand van 1—0 voor *„JongHolland"* bij half-time was ook de stand bij het einde.

„Jong Holland" proficiat, met hun niet verwachte, maar wel verdiende belooning.

Jongelui voorwaarts !

Er is weer eens een match gespeeld. Wij hopen dat hij zal meehelpen, om weer wat leven te brengen in de verschillende clubs van onze stad, die nagenoeg alle op sterven liggen, zoo ze niet reeds dood zijn. De taal is wel hard, maar 't moet maar eens gezegd : er is bij de meeste van onze jongens een groot nadeelig saldo aan energie, er zit te weinig pit in om 't eens-begonnen-werk vol te houden ; ze zijn veranderlijk als 't Curaçaosch landschap na regentijd. Alleen waar altijd stuwende leiders aan 't hoofd staan van clubs, daar zit nog leven.

Geachte sportvrienden, moet dat zoo blijven ! ? Moeten we de naam krijgen dat we zwak zijn en laf en futloos ! ? En dat we de kracht missen om 'n voetbalclub op de been te houden ? Zijn we dan slapers, lui en suf, of staan we dan zoover ten achter bij de jongens in Holland en elders, waar de sport met den dag groeit ; (de Amsterdamsche gemeenteraad heeft nog onlangs 't voorstel aangenomen om zes nieuwe voetbalterreinen aan te leggen).

En is 't voetballen, mits niet overdreven beoefend, niet gezond voor lichaam en ziel ? Zeker er bestaan moeilijkheden, hier misschien meer dan elders, maar we zijn toch ook geen jongens van melk en water !

Op dan, gij sportlui ! op ! weer aangepakt met frisschen volhardenden moed, met daden in de vuist ! Laat zien dat er nog ziel zit in je jonge lenige lijven ! Of heeft de tropische zon dan al uw *spirit* doen verdampen ! ? Of zijn de pientere jongens hier dan zoo dun gezaaid ?

Dat er door de dooie Curaçaosche voetbalwereld spoedig een bezielende adem zal varen, dat we binnenkort goedgeorganizeerde clubs zullen krijgen — dat is onze wensch.

Een sportvriend.

* *
*

Morgen wordt er een voetbalwedstrijd gehouden tusschen *Sarto* en *Willem III* (Militairen) op Mundo Nobo. Aanvang half vijf.

---

van Verkade's bekeerings-geschiedenis. Dit boek heb ik gelezen met hooge bewondering en stijgende ontroering, niet zoozeer om de machtige dictie en fijne styleering — welke dikwijls aan Jörgensen denken doen — maar vooral om de aangrijpende revelatie van dit zieleproces. In dit boek zijn opengelegd, in klaren eenvoud, de intieme mysteries der ziel van een hoogstaand bekeerling, die niets verzwijgen wil, maar met de oprechtheid van een kind spreekt over fouten en feilen, over zijn meest- alledaagsche levensgebeurtenissen, over zijn liefde en afkeer, zijn strijden en verwinnen, opstijgend in een enthusiasme van heiligen jubel, gelijk een Sanctus Augustinus, wiens „Belijdenissen" hem zoo diep schokten.

Geen sentimentaliteit, en toch ontroerend schoon. Geen tendentieuse eenzijdigheid, maar oprechtheid en waarheid. Geen gewilde propaganda voor het Katholicisme, maar toch een grootsche apologie voor de wonderbare macht der Katholieke Kerk, op den mensch.

De eenvoudige Katholiek zal bij de lezing van dit boek zijn geloof gesterkt voelen en een groote voldoening en geestelijke vreugde ervaren. De geleerde apologeet zal hier gemakkelijker leeren antwoorden op het moeilijke psychologische vraagstuk der bekeeringen.

En de niet-katholieke lezer, die dit boek met oprechtheid lezen wil, zal ongetwijfeld onder den diepen indruk komen van de grootheid der Katholieke Kerk.

Zoovelen vragen in onze dagen van reactie tegen het materialisme, dat zich meer en meer incarneert in het goddelooze socialisme, naar geestelijke spijze en naar innige vereeniging met God. Zoovelen verzuchten met Helène Swarth :

„O, werd voor mij de voorhang weggeschoven,
Waarachter 'k hoor geheimvol wiekgeruisch
En zag ik stralen, blij, in 't blauw daarboven
De zaal'ge zalen van Gods Vaderhuis."

Dit boek zal velen antwoord geven op hun bange vragen en vooral de „menschen met superieuren geest" zullen in dit boek leeren kennen, — om een woord van Ds. van Mourik Broekman te gebruiken — „de pracht der (Katholieke) symboliek en de schatten van wijsheid, die in Roomsche kerkleer besloten liggen". Ongetwijfeld kunnen wij hier 't woord van Yves de la Brière toepassen : Ce sera prêcher des convertis".

(*Maasbode.*) J. P. VERHAAR, Pr.

De draadlooze verbinding van Nederland en de Koloniën.

Uit Barneveld wordt gemeld, dat 27 Februari een der zes torens in het radio-dorp te Hoog-Buurlo de vereischte hoogte van 210 M. had bereikt. Ter eere hiervan werd, onder het lossen van een saluutschot, de vlag van dit hooge bouwwerk geheschen.

Eenige dagen tevoren is aan dezen toren nog een reusachtig werk verricht, n.l. toen het circa 80.000 KG. zware ijzerwerk door drie hydraulische pompen ongeveer 6 cM. is omhoog geperst, ten einde onder het voetstuk massieve porceleine potten voor isolatie aan te brengen.

Verhooging van briefport.

Eenige weken geleden deelden wij mede, dat het Congres van de Wereldpost-Vereeniging te Bern, zal spoedig zou bijeenkomen, zal besluiten het internationaal posttarief met 100 % te verhoogen.

De *binnen*landsche porten kan ieder land naar eigen goeddunken vaststellen. Van dat recht gebruik makend, heeft de Nederlandsche Regeering met ingang van November van het vorig jaar de binnenlandsche porten met 50 % verhoogd, daar de uitgaven voor posterijen in de laatste jaren een aanzienlijk tekort aanwezen. Nu is ook een K. B. den 7 Febr. ingediend, waarbij het port voor brieven enz. die *per zee-post* verzonden worden uit onze koloniën naar Nederland een gelijke verhooging zullen ondergaan als die van de binnenlandsche post in Nederland.

Voor *brieven* tot 20 gr. moet worden betaald 7½ ct, en voor elk 20 gr. méér 5 cts méér. — Voor *briefkaarten* 5 cts.

Voor *gedrukte stukken* 1½ cts per 50 gr.

Ook voor postwissels wordt het port verhoogd.

Dit K. B. zal eerst op een nader te bepalen dag in werking treden.

De Carisco.

Van bevriende zijde ontvingen wij op ons vorig bericht de volgende correctie.

Het zinken van de Carisco op de reede van Maracaibo is niet het gevolg geweest van een lekkage. Doch het bleek dat de kranen en afsluitingen om het ruim onder water te kunnen zetten, niet behoorlijk waren afgesloten. Toen deze dan ook waren gesloten en verzegeld, kon de *Carisco* zonder verdere reparatie naar Curaçao vertrekken, zonder dat er verder iets van lekkage te bespeuren viel. In het dok van Porto Cabello moesten nieuwe vlampijpen in de ketels worden aan gebracht. Doch het bleek dat de nieuwen te kort waren en niet konden dienen. Reden waarom de ouden weer werden ingelegd, doch van deze zijn er een of meer op de reis van Maracaibo naar deze haven gesprongen. Daarom kon de machine niet meer werken en dreef de *Carisco* ten Westen van Aruba, waar hij door de *Ajax* opgepikt en op sleeptouw genomen werd.

Begrooting van Curaçao voor 1921.

Deze week is de nieuwe Begrooting voor 1921 verschenen.

Het is dit jaar bijzonder laat.

Het gewijzigd art 101 van het Reg. Regl. schrijft voor, dat de jaarlijksche begrooting uiterlijk op den eersten Dinsdag der maand Maart aan den Kolonialen Raad wordt aangeboden.

Wij kunnen ons niet voorstellen, dat *dit* jaar de begrooting nog *vóór* de opening van het nieuwe zittingsjaar van den K. R. op den 2en Dinsdag van Mei in de afdeelingen besproken en in openbare zitting kan behandeld en goedgekeurd worden. En wat dan?

Daar zitten heel ernstige consekwenties aan vast. Art. 104 van het Regeerings-Reglemen luidt:

Zij (de Begrooting) wordt definitief vastgesteld door de wet:

3o, indien de Kol. Raad de begrooting *niet* heeft vastgesteld *vóór* den 2den Dinsdag der maand Mei van het jaar, waarin zij hem wordt aangeboden.

Er zal dus om dezen strafbepaling te ontloopen, niets anders op zitten, dan dat de Minister dispensatie verleent, of het Reg. Reglement wijzigt.

„Buiten". Geïllustreerd Weekblad.

De Nos. 5 en 6 (31 Jan. en 7 Febr.) van bovengenoemd tijdschrift bevatten een met tal van kiekjes verlucht opstel van Mevr. M. B. de Lange-de-Bruin: *Dagelijksche dingen van Curaçao.*

Vergissen wij ons niet, dan was de Heer de LANGE tot het vorig jaar geëmployeerde van de *Cur. Petr. My.* — Tot nu mochten wij er niet in slagen deze artikelen onder de oogen te krijgen. De chroniekschrijver van het *Kol. Weekblad* zegt er van, dat het vermeldenswaard is om de aardige kiekjes, die wij nog niet eerder zagen, tusschen enkele andere, die van meer bekendheid zijn. Tot de *„dagelijksche dingen"*, waarmee Mevr. M. B. de Lange-de Bruin, de schrijfster, zich op Curaçao bezighield, behoort blijkbaar ook de lectuur van de *West-Indische Encyclopaedie.* Ten minste daaraan schijnt nog wel een en ander ontleend, en daarom zijn eenige mededeelingen niet direct up to date. Het doet wat vreemd, wanneer men in 1920 met een beroepsstatistiek van 9 jaren geleden komt, en de Arubianen prijst om hunne leergierigheid en emigratie naar Cuba tegenover de Curaçaonaars, alsof verleden jaar niet het emigratie-vraagstuk op het hoofdeiland eene der brandende kwesties was. Wat o. a. de ambtenaren zullen zeggen van de bewering, dat, naar het oordeel van de schrijfster, het gebruik van de plaka (2½ cent), als „eenheidsmunt" een bewijs is van den zooveel lageren levensstandaard? Waarschijnlijk dat Mevr. het getroffen heeft, of weinig eischend was. In die meening wordt men versterkt als men bemerkt, dat de schrijfster het gebruik van „Europeesche groenten in de tropen eigenlijk eene uitspatting schijnt te vinden. Maar die zullen er op Curaçao de duurte niet inbrengen. De proeven van Papiamentsch zijn niet onberispelijk.

Overigens: als *„dagelijksche dingen"* ter lezing aanbevolen en nogmaals: de kiekjes zijn alleraardigst.

Hollandsche Tooneelisten.

In *de Surinamer* van 7 Maart vonden wij een rondschrijven van de groep van het *Alg. Nederl. Verbond*, waaraan wij het volgende ontleenen:

Een gezelschap van bekende Hollandsche tooneelspelers en tooneelspeelsters heeft zich bereid verklaard een reis naar Suriname en Curaçao te ondernemen in de maanden Juni, Juli en Augustus van dit jaar en heeft zich tot het Nederlandsch Verbond gewend met verzoek een daarvoor benoodigde waarborgsom bijeen te brengen, die over Suriname en Curaçao zal worden verdeeld. Voor Suriname zou die garantie bedragen f 13.000. — Waar het gezelschap bestaat uit tooneelisten van goeden naam en de op te voeren stukken tot de meest succesvolle van het Nederlandsche répertoire behooren, heeft het bestuur van de groep Suriname van het Algemeen Nederlandsch Verbond gemeend alles in het werk te moeten stellen om deze onderneming te doen slagen. Het heeft zich daartoe in verbinding gesteld met eenige heeren tot het vormen van een „Garantie commissie".

Het répertoire bevat oorspronkelijke Hollandsche stukken o. a. van Heyermans en Mevr. Simons-Mees, terwijl vertaalde stukken o. a. van Ibsen en Shaw op het program staan.

Het ligt in de bedoeling een reeks van 10 voorstellingen van verschillende stukken te geven."

Wij weten niet, welke aanbiedingen het Bestuur van de *Groep Antillen* alhier ontvangen heeft. Mogelijk zal de waarborgsom door onze groep op te brengen wel een even groot bedrag vertegenwoordigen als dat voor Suriname. En dat is geen kleinigheid.

Het publiek, dat kapitaalkrachtig genoeg is en er smaak in vindt om een heele reeks tooneelstukken in 't Hollandsch voorgedragen, te gaan bijwonen, is hier uitermate beperkt.

In het jaar 1905 heeft ook een troep tooneelisten onze kolonie bezocht. Wij weten niet precies onder welke voorwaarden. Doch zij hadden ook ongeveer dezelfde stukken, o. a. ook van Ibsen op het program. En juist die stukken vonden destijds geen onverdeelden bijval. Zelfs in Nederland is Ibsen nooit populair geworden. Bovendien heeft Heyermans stukken geschreven, waarvan de opvoering in vele plaatsen in Nederland zelfs verboden werd, o. a. *Allerzielen* en het *Zevende gebod.* Wij zouden in ieder geval het Bestuur van onze groep ernstig in overweging willen geven, dat, bijaldien die reeks voorstellingen hier op Curaçao dóór zou gaan, dat in ieder geval de opvoering van stukken van HEYERMANS als de twee bovengenoemde en van IBSEN, zullen geweerd worden.

De „ENTERPRISE".

Woensdagavond is de nieuwe driemastschoener *Enterprise* hier gebouwd op de werf van de *Curaçaosche Handel Maatschappij* voor rekening van de Heeren HERRERA en CRAANE voor het eerst uitgezeild naar Bonaire, van waar zij waarschijnlijk haar reis zal vervolgen naar Martinique.

De staking te Amsterdam.

Nog steeds houdt de staking in Amsterdam aan. Zekerheid aaromtrent geeft ons niet de Fransche kabel. Deze weet van de binnenlandsche aangelegenheden van Nederland meestal niets. Zij heeft het te druk met den Volkerenbond, de oproerige beweging in het Saar- en Ruhrbekken en dergelijke kwesties, waarmede de Fransche politiek direct bij geïnteresseerd is.

Toch meenen wij uit andere gegevens te kunnen opmaken, dat de staking in Amsterdam nog steeds niet geëindigd is. De Directie van de K. W. I. M. laat zijn schepen, zoolang de staking duurt, in Hamburg of Havre laden en lossen.

De *Calypso* kwam van Hamburg. Ook de andere schepen *Oranje-Nassau, Berenice, Oberon* gaan naar of komen van Hamburg of Hâvre.

Vereeniging van West-Indiërs te New-York.

The Orange Aid Society, een Vereeniging bestaande uit voormalige bewoners der West Indiën, vierde haar tienjarig bestaan op Dinsdag 20 Jan. jl. in St. Marks Hall. Mede aanwezig weren o.a. de waarn. Consul Generaal D. J. Stein Parvé, vice Consul A. J. Schrikker, Professor Dr. A. v. C. P. Huizinga, voorzitter Afd. „Nieuw-Nederland" Alg. N. Verbond. D G Verschuur, voorzitter van „Eendracht maakt Macht", benevens een aantal andere genoodigden der genoemde Vereenigingen.

Het programma, dat zeer aantrekkelijk was, bevatte o. a. Hollandsche volksliederen, gezongen door het zangkoor der Vereeniging.

Tevens werden een aantal toespraken gehouden door vertegenwoordigers van Curaçao (de heer Robert Zeppenfeldt); Suriname (de heer Henry Smith); St. Martin (de heer Orlando Illidge); St. Eustatius (de heer Musschender); Aruba (de heer J. H. van Putten); Bonaire (de heer Henry Dorner); Saba (mej. Vera Smith); waarbij bleek, dat de sprekers veel werk gemaakt hadden van hun studiën.

Het hoogtepunt van den avond werd evenwel bereikt toen de heer Steyn Parvé, wien bij den aanvang der vergadering door een der jonge dames een hartelijk welkom was toegeroepen, een toespraak hield en aanbood een telegram van hulde aan H. M. Koningin Wilhelmina te zenden.

Het feest, dat druk bezocht was en eindigde met een danspartij, was een succes voor deze jonge, over zeer goede krachten beschikkende Vereeniging.

(*Neerlandia.*) J. d. V.

Zeilvaart.

Gedurende de maand Maart 1920.

Binnengekomen VAN		*Uitgezeild* NAAR	
Aruba	12	Aruba	12
Barahona	1	Barbados	2
Barbados	2	Bonaire	41
Bonaire	43	Bovenw Eilanden	1
Bovenw Eilanden	1	Colombia	2
Colombia	4	Guadaloupe	1
Guanta	1	Haiti	1
La Guaira	2	La Vela de Coro	7
La Vela de Coro	7	Maracaibo	23
Maracaibo	28	Pto Cabello	8
Martinique	1	Pto Rico	3
Pto Cabello	5	Pto Sucre	2
Pto Rico	3	Santo Domingo	1
Pto Sucre	1	Cuba	2
St Kitts	1		
Tucacas	2		
Cuba	2		
Mobile	1		
totaal	111	totaal	106

Een oud scheepsanker.

Deze week is door de baggermachine aan de Westzijde der haven tegenover het woonhuis van den Heer de Gorter een oud scheepsanker opgebaggerd. Het ligt nu opgeborgen bij de smederij op het Rif.

Terstond werd door sommigen het vermoeden geuit, als zou dit anker afkomstig zijn van het fregat van oorlog *de Alphen*, gecommandeerd door kapt. ter zee G. W. A. van der Feltz, dat met zijn geheele bemanning van ruim 200 man den 15 September 1778 in de lucht vloog. Dat schip lag toen tusschen de Kleine en de Groote Klip vastgemeerd.

El Imparcial van September 1903 verhaalde, dat bij traditie bekend was dat het anker van *de Alphen* reeds voor jaren geleden aan de Klip lag en de herinnering aan die vreeselijke ramp bewaarde.

Doch *de Alphen* zal wel méér dan één anker gehad hebben. Ook kan het anker wel afkomstig zijn van den Engelschen kaper onder kapitein CARTER, die naast *de Alphen* lag, en mede in de diepte verdween. En zouden er niet nog meer scheepsankers op den bodem onzer haven liggen? Het anker van het Engelsche Stoomschip *Mediator*, van de Harrison-lijn, dat op den 5 Juli 1884 bij de Kleine Klip hier in de haven zonk, ligt, meenen wij, ook nog op den bodem.

***

Wegens plaatsgebrek kunnen wij deze week geen Kabelnieuws publiceeren.

Scheepvaart.

Van het Agentschap alhier ontvingen wij de volgende mededeeling:

Volgens uit Amsterdam ontvangen bericht vertrok het S.S *Prins Frederik Hendrik* op 3 dezer van daar naar hier, via Paramaribo, Trinidad en Venezuela. Het schip zal van West-Indië rechtstreeks naar Amsterdam terugkeeren.

Het S S *Achilles*, dat den 25 Maart van Norfolk naar West-Indië vertrok zal vanaf Paramaribo via Curaçao naar New-York terugkeeren.

Van de *Red D Line* is de *Lysefjord* den 1sten April van New-York via La Guaira naar Curaçao vertrokken.

Officieele Berichten.

Aan den heer W. Schlaeger, tandarts, is vergunning verleend om op Aruba tijdelijk de tandheelkunst uit te oefenen.

De Gouverneur heeft bepaald, dan op den verjaardag van Zijne Koninklijke Hoogheid den Prins der Nederlanden op Maandag, den 19den dezer, bij zonsopgang de vlaggen op de openbare gebouwen, de forten op dit eiland en op de gouvernementsvaartuigen zullen worden geheschen, en met zonsondergang zullen worden nedergehaald.

Movimiento Marítimo
Di 31 Maart te 6 di April.

A drenta.

Dia 31
Stuyvesant v h di La Guaira
Maracaibo g v di Maracaibo
Carlota g h di Maracaibo

Dia 1 di April
Ajax r h di Pto Cabello
Josefa Leonor g v Pto Cabello
Caracas v a di New York
Columbia v a di La Guaira
Merida v a di La Guaira

Dia 2
Irene v s di Fuikbani
Maracaibo v a di Maracaibo

Dia 3
Atlas r h di Maracaibo
Pto Cabello l h di Maracaibo
Princes Juliana g h di San Juan
Maria g h di Bonaire

Dia 4
Calijpso v h Pto Cabello
Fricia g h di Maracaibo

Dia 5
Hirondelle g h di Maracaibo
Hollandia b h di La Gtaira
Estelle g h di Aruba

Dia 6
Lelia g h di Bonaire

A sali.

Dia 31
Estelle g h pa Aruba
Grafila g h pa Guanta

Din 1 di April
Graciosa g v pa Maracaibo
Nickerie v h pa Haiti
Sirena g h pa Maracaibo
Lelia g h pa Bonaire
Merida v a pa Maracaibo
Tupper v a pa New York

Dia 2
Caracas v a pa La Guaira
Columbia v a pa Pto Columbia
Maracaibo v a pa New York

Dia 3
Irene v s pa Suecia

Dia 4
Atlas r h pa Maracaibo
Pto Cabello l h pa Maracaibo

Dia 5
P Restrepo g c pa Barbados

Dia 6
Calijpso v h pa Pto Colombia
Lelia g h pa Aruba
La Mano de Dios g c pa La Guaira

Staat van het aantal vaartuigen, die het eiland Curaçao in de maand Maart 1920 aandeden met vermelding van hunne gezamenlijke inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
		INHOUD IN M³.			INHOUD IN M³.	
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand Maart.	111	23,760	21,743	47	295,544	181,517
Vorige maand	189	33,839	30,882	93	571,500	353,019
Totaal.	300	57,599	52,625	140	867,044	534,536

Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

Buitenland.

Verkoop van de Galapagos-eilanden.

Als de schepen der groote stoomvaartlijnen, 't Panamakanaal uitvarend, koers naar Australië zetten, passeeren zij, op een afstand, die van Panama gemeten, ongeveer gelijk is aan dien van Lissabon tot de Canarische eilanden, of ook van Amsterdam tot Christiania, de groep der Galapagos of Schildpadeilanden, waarvan Albemarle het voornaamste is en die tot de republiek Ecuador behoort.

Nu is bij het parlement van Ecuador een wetsontwerp ingediend om de regeering te machtigen die eilanden aan de Vereenigde Staten van Noord-Amerika te verkoopen. Volgens de toelichting zijn zij economisch van weinig waarde, maar is hunne strategische ligging van belang, omdat zij den oostelijken ingang van 't Panamakanaal beheerschen.

Omtrent den prijs is in 't wetsontwerp niets bepaald; men hoopt echter, zegt 't bericht, dat hij voldoende zal zijn om de heele binnen en buitenlandsche schuld van Ecuador te delgen, die zoowat 3 millioen dollars bedraagt.

Terwijl de Volkerenbond in beraad wordt genomen, blijven de Vereenigde Staten, indien dit nieuwtje waarheid bevat, bedacht op 't versterken van hunne strategische positie. Dat zij de Deensche eilanden aankochten, die dicht bij de Vereenigde Staten liggen, kon Monroeleer zijn, maar deze ver afgelegen eilanden in de Stille Oceaan, dat geeft inderdaad te denken!

(*Kol Wkbl.*)

Wat is de Monroeleer?

Onder de vele onduidelijkheden van het Volkenbondsverdrag behoort ook het noemen van de Monroeleer in art. 21. Ieder weet zoo in 't algemeen dat deze zegt: „*Amerika voor de Amerikanen*", maar niemand weet de eigenlijke draagkracht van die leer en die leuze. Die onzekerheid bestaat niet alleen bij de oningewijden, maar de Amerikaansche staatslieden weten zelf niet hoe zij 't er mee hebben. Zoo heeft Paredes, minister van buitenlandsche zaken in de republiek San Salvador, zich tot de regeering te Washington gewend om een juiste bepaling van de Monroeleer te krijgen, nu deze in 't verdrag is opgenomen en daardoor algemeen geldend recht wordt. Hij wijst erop, dat volgens de staatssecretaris Root: „de Monroeleer gegrond is op het recht van 't Noord Amerikaansche volk om zich zelf als natie te verdedigen; zij kan niet worden toegepast op alle volken van Amerika of op verscheidene hunner." Die beperking tot Noord Amerika kan de bedoeling niet wezen, meent Paredes, maar daar zij door een gezaghebbend staatsman verkondigd werd, maakt zij een juridisch nauwkeurige bepaling te meer noodig.

Bij de opvatting van de uitbreiding van de Monroeleer tot Z. Amerika ligt 't in de lijn, de koloniën, die Europeesche staten in dat wereld deel hebben, ook gaarne te ver Amerikaniseeren, aangezien daardoor de kans op bemoeienis van Europeesche regeeringen met Amerikaansche aangelegenheden vermindert. De uitbreiding van die opvatting brengt tevens mee, dat N. Amerika zich wèl mag bemoeien met aangelegenheden Midden- en Z. Amerika betreffende zonder hen innerd te worden aan het: wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet. Dat die opvatting de in N. Amerika heerschende is, kan al afgeleid worden uit bovenstaand bericht over het voornemen tot overname van de Schildpadeilanden van Ecuador, alsook uit de pogingen van Amerikaansche zijde herhaaldelijk aangewend om Europeesche bezittingen in 't eilandengebied van de golf van Mexico of op 't vasteland van Zuid-Amerika onder de vlag van de Ver. Staten te brengen.

Zijn dergelijke geruchten opgekomen en weersproken over de Ned. koloniën in de West; heeft de Britsche minister onlangs in het Lagerhuis op een interpellatie terzelfder zake geruststellend mogen antwoorden, nu is de beurt weer aan Frankrijk.

Volgens een artikel in de „*Chicago Tribune*" zou er over gedacht worden, door den verkoop van Fransch-Guiana, Guadeloupe en Martinique aan de Ver. Staten, de Fransche valuta te herstellen. Dat is als voldoende ernstig beschouwd om 't kamerlid voor Guadeloupe H. Bérenger er toe te brengen in een brief aan Poincaré heftig tegen een dergelijke gedachte op te komen. De koloniën hebben het hare bijgedragen tot „de schitterende overwinning", deze zou bezoedeld worden door een verkoop van hare bewoners, Fransche onderdanen.

Daar de betrokken ministers er zich altijd toe bepalen slechts het standpunt der eigen regeering te vertolken, hetgeen doorgaans geschiedt in den vorm van een verzekering dat men geen duimbreed zou willen verkoopen, is daaruit niet met zekerheid op te maken, in hoever van Washington uit getracht wordt van den geldnood der Europeesche staten partij te trekken om in 't bezit te komen van koloniën, die voor de bezitters uit een economisch standpunt beschouwd, veelal weinig waarde hebben, ja soms financieele lastposten te zijn. Maar daar, naar wij ons herinneren, niet uitdrukkelijk tegengesproken is dat dergelijke aanzoeken gedaan zijn, lijkt 't ons, dater toch wel iets, en misschien veel van waar is. Wij meenen ook in de geslaagde onderhandelingen met de Deensche regeering en in de officieel erkende met die van Ecuador aanwijzigingen te zien voor de groote waarschijnlijkheid, dat de Ver. Staten ten deze in stille actie zijn. Wij zouden dit ook wel verklaarbaar vinden. Bij 't solidariteitsgevoel van 't Pan-Amerikanisme ligt er iets vervelends in stukken van Amerika als koloniaal gebied van Europeesche mogendheden te zien. Komt 't denkbeeld van den Volkerenbond tot zijn recht, dan wordt thans de landenverdeeling voor lang geconsolideerd; thans is dus 't oogenblik er nog om over wijzigingen te spreken. Zakenmenschen, als de Amerikanen zijn, trachten zij van den juist bestaanden geldnood in Europa partij te trekken. Wij vinden, zeggen wij, dit zeer goed verklaarbaar. Doch daarmede is geenszins gezegd, dat de wederpartij daarom ook maar op 't aanbod moet ingaan. Bij haar wegen andere argumenten en motieven, die niet in dollars uit te drukken zijn, en die juist daarom niet in een koopsom zijn om te zetten.

Dezelfde overweging, dat de landsgrenzen meerdere vastheid kunnen krijgen door den Volkerenbond, kan de koloniale mogendheden ook tot steun strekken bij hare weigering om op Amerika's voorstel in te gaan. Kon de zwakke toegeven uit vrees anders toch eens gedwongen te worden om zonder vergoeding af te staan, wat hij nu nog „voordeelig" kan verschacheren, in die Volkerenbond kan hij een geruststelling zien ter waarborging van bestaande rechten.

Elders is reeds gezegd, dat het verzet in de Ver. Staten tegen aansluiting bij den Volkerenbond te zoeken is bij vrees voor beperking van de vrijheid van de beweging als souvereinen staat, wat wij hier in 't midden hebben gebracht zou een nadere bevestiging kunnen zijn van deze zienswijze. De groote gedachte van Wilson, in edelmoedige overpeinzing aan de wereld aanbevolen, zou dan voor den praktischen geest van zijn landgenooten, te edelmoedig zijn.

(*Kol. Wkblad.*)

Amerika.

Het spiritisme, dat door de Katholieke Kerk verboden is, krijgt ook tegenstanders buiten de Katholieke Kerk, en wel in de geneeskundige en onderwijzende wereld. De faculteit der Universiteit te Ana Arbor in Michigan, alwaar mannelijke en vrouwlijke studenten zijn, zegt: Twee jonge dames, die aan spiritisme deden, waren verplicht sich onder behandeling te stellen. Van een specialiteit in zenuwziekten. Sommigen der vrouwlijke studenten der Universiteit van Michigan zijn schipbreukelingen geworden der zenuwziekten, door zich in de spiritisme te verdiepen. Dokter Harry E. Bradley, verbonden aan het gerechtshof te Milwaukee Wisconsin, zegt, dat het spiritisme de vrouwen ongeschikt maakt voor de plichten van het huisgezin en een hindernis is voor de hersenen, en zal eventueel tot krankzinnigheid leiden. Professor William James van de Harvard Universiteit, zegt: „Menschen die in spiritisme gelooven, gelooven het, omdat ze het gelooven willen, om dat ze den wil hebben om te gelooven, en deze verklaring wordt gesteund, door prof. Joseph Jaskow van de Universiteit van Wiscousin, die bekend staat als een beroemd psychologist."

Eerst kwam de krankzinnigheid onder de mannen door drankzucht en nu onder de vrouwen door spiritisme. De voorgaande verklaringen van geleerde niet-katholieke mannen, is wederom een bewijs, dat de oude Moederkerk het bij het rechte einde heeft.

De H. Stoel en de Volkerenbond.

De heer Henry Carton de Wiart, oudminister en volksvertegenwoordiger van Brussel, heeft in een persgesprek met een vertegenwoordiger van de *Liber Belgique* als volgt het incident toegelicht, dat is voorgevallen in de eerste afdeling der conferentie van de Volkerenbond-vereenigingen te Brussel:

Opgeworpen werd de kwestie van het overwicht van den H. Stoel in den Volkerenbond. Het is merkwaardig dat de motie ten gunste dezer deelneming werd ingediend door een Zwitsersch afgevaardigde, behoorend tot den protestantschen godsdienst, Siebernagel, den voorzitter van de burgerlijke rechtbank te Bazel.

Siebernagel deed uitschijnen dat het doel der Federatie moest zijn aan den Volkerenbond alle kansen van welslagen en populariteit te verzekeren; en, doelend op de aanstaande volksstemming over de toetreding van Zwitserland tot den Volkerenbond, verklaarde hij, dat aan de katholieken geen enkele reden van verwijt of spijt mocht worden gegeven betreffende het nieuwe internationale gebouw.

Tegen deze motie heeft Paul Doumer, oud-voorsitter van de Fransche Kamer aangevoerd dat de H. Stoel geen natie was en dus geen aanspraak maken mocht op deelneming aan den Volkerenbond.

Zooals Mgr. Depaige het deed uitschijnen in een rede, die ongelukkiglijk wegens het einde der zitting tot eenige zinsneden moest ingekort worden, is het voor de Federatie van het hoogste belang, niet alleen de uitvoeringen der overeenkomst te verzekeren, maar zoo mogelijk de verbetering der teksten te betrachten om aldus in den Volkerenbond alle groote wereldinvloeden te groepeeren a fortiori, dus, de erkende diplomatieke mogendheden, zooals de H. Stoel, aan wie de attributen der souvereiniteit niet kunnen betwist worden.

Wie ziet het nut niet in van de hulp, die de vertegenwoordiging van den H. Stoel in den Volkerenbond zou brengen aan de instelling van een nieuw internationaal regime, gesteund op de rechtvaardigheid en op het recht.

Het is gelukkig dat de kwestie werd opgeworpen in de conferentie van Brussel en ik twijfel er niet aan, of de gedachte zal zich een weg banen.